

РЕШЕНИЕ

№ 7516

гр. София, 23.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7498** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Фондация „АНТИКОРУПЦИОНЕН ФОНД“, представлявана от Б. Х. С. срещу Отказ № ЗДОИ-ОТГ-2-1/01.07.2020г. на изпълнителен директор на [фирма], постановен по заявление за достъп до обществена информация вх. № ЗДОИ-3-2/18.06.2020г.

Жалбоподателят твърди, че търсената със заявлението му информация е обществена по см. на чл.2 ал.1 и чл.11 от ЗДОИ, а отказът за предоставянето ѝ противоречи на § 1 т.6 от ДР на ЗДОИ, защото съществува „надделяващ обществен интерес“ от нейното разкриване и разпространение.

В проведеното открито съдебно заседание на 27.11.2020г. жалбоподателят, редовно призован се представлява от юрк.Д. П., която поддържа оспорването и моли съдът да отмени незаконосъобразния административен акт, като задължи ответника да му предостави търсената обществена информация. Заявено е искане за възстановяване на направените по делото разноски в размер на сумата от 210.00 лева.

Ответникът- Изпълнителен директор на [фирма], не изпраща процесуален представител в насроченото публично съдебно заседание. По делото е депозирано писмено становище вх. № 37069/25.11.2020г. от адв.Х. П., упълномощен представител, в което се посочва, че жалбата е процесуално недопустима, поради

нейното просрочие, а по същество е неоснователна, тъй като търсената информация не се създава от лечебното заведение, тя не е обществена по своя характер и не подлежи на предоставяне. Направено е искане за възстановяване на разноските в процеса, възлизащи в размер на сумата от 600.00 лева.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено заявление вх. № ЗДОИ-3-2/18.06.2020г. от Фондация „Антикорупционен фонд“ да бъде предоставен достъп до следната обществена информация :„Копия от всички договори за дарения, сключени от [фирма]- [населено място] във връзка с пандемията от COVID 19 в периода от 10.03.2020г. до подаване на заявлението“. Посочен е електронен адрес, на който да бъдат изпратени копия на сключените договори.

С оспорения акт от 01.07.2020г. се отказва достъп до обществена информация по заявлението, като се мотивира, че търсената такава не представлява обществена информация и не попада в обхвата на ЗДОИ. Дарението по своя характер представлявало акт на дарителя, извършен с негови финансови средства. Тези средства не представлявали средства от консолидирания държавен бюджет, нито са средства от фондове на ЕС или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок / чл.140 от АПК/, считано от 02.07.2020г. от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от Фондация „АНТИКОРУПЦИОНЕН ФОНД“ заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В конкретния случай, [фирма] безспорно е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 2 т.1 от ЗДОИ, който следва да осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г.: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. То се отнася и за печата, и за другите средства за масова информация. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган

или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до обществено значима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от задължените по ЗДОИ субекти.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ е характерът на исканата информация. Ако претендираната от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето същата с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ. Ако тази информация не е обществена по своята същност, за сезирания орган няма да е налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. При анализ на формулираното искане в заявлението от 18.06.2020г., съдът приема, че търсената информация не попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от ЗДОИ, поради което и не подлежат на изследване основанията за отказ по см. на чл.37 ал.1 от ЗДОИ.

[фирма] е лечебно заведение по см. на Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/ и като такова осъществява дейностите по чл.19, ал.1 от закона. Според ал.2 на посочената разпоредба лечебното заведение за болнична помощ извършва дейността си в съответствие с утвърдените медицински стандарти и правилата за добра медицинска практика, правилата за добра медицинска практика на лекарите по дентална медицина и правилата за добра медицинска практика по здравни грижи на медицинските сестри, акушерките и асоциираните медицински специалисти; при осигуреност на лечебното заведение за болнична помощ с медицински специалисти на основен трудов договор; при наличие на определените в медицинските стандарти по чл.6 ал.1 технически изправна медицинска апаратура и техника на територията на съответното лечебно заведение; в съответствие с утвърдените стандарти за финансова дейност - в случаите по чл.6 ал.6, касаещи правила за определяне размера на трудовите възнаграждения на

медицинския персонал, изготвени в съответствие с изискванията на чл.247, ал.2 от Кодекса на труда.

Според чл.6, ал.3 и ал.4 от ЗЛЗ лечебните заведения предоставят информация за извършваната от тях медицинска дейност, както и медико-статистическа информация съгласно наредба на министъра на здравеопазването, съгласувана с Националния статистически институт, а лечебните заведения, които се финансират от бюджета на Националната здравноосигурителна каса и/или от държавния бюджет, предоставят информация за извършените от тях разходи при осъществяване на дейността си по ред, определен с наредба. Ноторно известен факт е, че в началото на пандемията от COVID 19 през м.03.2020г. бяха разпространени данни за направени дарения за лечебни заведения и Министерство на здравеопазването под формата на парични средства, медицински консумативи или апаратура. Съдът приема, че договорите за дарение, сключени между дарителите и [фирма] в тяхната цялост нямат характера на обществена информация по см. на чл.2, ал.1 ЗДОИ. Сключването на договори за дарение не е част от дейността на задължения субект, регламентирана в ЗЛЗ и посочена по-горе, съответно не попадат в обхвата на понятието обществена информация, така както е дефинирано в чл.2, ал.1 ЗДОИ. Освен това запознаване със съдържанието на тези договори по никакъв начин няма да помогне на заявителя да си състави мнение за дейността на задължения субект – тя се подчинява на други критерии, разписани в ЗЛЗ и се отчита по посочения в закона ред. В допълнение, правото на дарителя да остане анонимен е свързано с морални принципи и аргументи, касаещи неговите собствени разбирания за обществено-полезна дейност и ненужността от разгласяването и оповестяването ѝ. В този смисъл, съдът намира, възраженията, наведени от жалбоподателя за наличие на надделяващ обществен интерес от разкриването на заявената информация, за неоснователни. Съгласно § 1, т. б от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДОИ надделяващ обществен интерес е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на задължените субекти по ЗДОИ. В разглеждания случай не се доказва наличието на надделяващ обществен интерес, тъй като за разлика от информацията по чл.6, ал.3 ЗЛЗ за извършваната от болницата медицинската дейност, узнаване на съдържанието на договорите за дарение между частно лице и лечебното заведение по никакъв начин няма да допринесе за информираността на обществеността по въпросите свързани с разпространението и лечението на заболяването от COVID 19.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Не се констатираха основания за отмяна на акта, поради неговата незаконосъобразност по арг. на чл.146 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.4 от АПК в полза на ответната страна трябва да бъдат възстановени направените от нея разноски в процеса, които възлизат в размер на сумата от 600.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв.Х. П., съгласно договор за правна защита и съдействие № 107486/20.11.2020г.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Фондация „АНТИКОРУПЦИОНЕН ФОНД“, представлявана от Б. Х. С. срещу Отказ № ЗДОИ-ОТГ-2-1/01.07.2020г. на изпълнителен директор на [фирма], постановен по заявление за достъп до обществена информация вх. № ЗДОИ-3-2/18.06.2020г.

ОСЪЖДА Фондация „АНТИКОРУПЦИОНЕН ФОНД“, представлявана от Б. Х. С. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.2, да заплати на [фирма], представлявано от Й. П. Й. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] сумата от 600.00 /шестотин/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.40 ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: